

τῶν ἡμερομισθίων, καθ' ὅσον διὰ τῆς μηχανῆς ἠλαττώθη.

Ἐπανέρομαι εἰς τὸ παράδειγμα. Ὁ Εὐπολις παράγει προϊόν τι δαπανῶν 2 φράγκα εἰς μισθόν.

Συνεπεία τῆς ἐφευρέσεώς του δὲν δαπανᾷ τοῦ λοιποῦ εἰμὴ 1 φράγκον.

Ἐν ὄσῳ πωλεῖ τὸ προϊόν του εἰς τὴν αὐτὴν τιμὴν, ἐργάζεται πρὸς παραγωγὴν αὐτοῦ εἰς ἐργάτης ἀντὶ τῶν δύο, τὸ ὀρώμενον· ἀλλὰ διὰ τοῦ ἑτέρου φράγκου, ὅπερ οἰκονόμησεν, ἐνασχολεῖται ὁ δεύτερος ἐργάτης εἰς ἄλλην ἐργασίαν, τὸ μὴ ὀρώμενον.

Ὅταν διὰ τῆς φυσικῆς τῶν πραγμάτων πορείας βιασθῇ ὁ Εὐπολις νὰ ἐλαττώσῃ κατὰ ἓν φράγκον τὴν τιμὴν τοῦ προϊόντος, τότε δὲν οἰκονομεῖ αὐτὸς, δὲν ἔχει τὸ δεύτερον φράγκον ἵνα τὸ διαθέσῃ πρὸς νέαν ἐργασίαν, πρὸς νέαν παραγωγὴν· ἀλλὰ τότε ὠφελεῖται ἡ ἀνθρωπότης. Ὁ ἀγοράζων τὸ προϊόν πληρώνει ἓν μόνον φράγκον, οἰκονομεῖ τὸ δεύτερον καὶ οὕτως αὐξάνει ἀναγκαιῶς τὸ ποσὸν τὸ προσωρισμένον εἰς πληρωμὴν τῶν ἡμερομισθίων. Εἶναι καὶ τοῦτο μὴ ὀρώμενον.

Ἐδῶκεν τοῦ προβλήματος τούτου τῶν μηχανῶν καὶ ἄλλην λύσιν, ἐκ τῶν πραγμάτων ἐξαγομένην, πρακτικὴν.

Ἡ μηχανὴ, εἶπον, ἐλαττώνει τὰ τῆς παραγωγῆς ἐξοδα, ὅπερ ἔχει ὡς συνέπειαν τὴν ἐλάττωσιν τῆς τιμῆς τοῦ προϊόντος. Ἡ ἐλάττωσις αὕτη ἐπιφέρει αὐξήσιν ἀναλώσεως, αὕτη δὲ ἐπάγει ἀναγκαιῶς αὐξήσιν παραγωγῆς καὶ ἐπὶ τέλους τὴν ἀνάγκην ἴσων ἢ πλειοτέρων ἐργατῶν μετὰ τὴν ἐφεύρεσιν παρὰ πρότερον. Ἀπόδειξις τὰ τυπογραφεῖα, τὰ κλωστήρια κλπ.

Ἡ ἀπόδειξις αὕτη δὲν εἶναι ἐπιστημονικὴ, ἐπειδὴ πρέπει ἐξ αὐτῆς νὰ συμπεράνωμεν ὅτι, ἂν ἡ ἀνάλωσις ὠρισμένου τινὸς προϊόντος ἦναι στάσιμος ἢ σχεδὸν στάσιμος, ἡ μηχανὴ βλάπτει τὴν ἐργασίαν, ὅπερ δὲν εἶναι ἀληθές.

Ἄς υποθέσωμεν ὅτι εἰς ἓνα τόπον ὅλοι οἱ ἄνθρωποι φοροῦσι πῖλους. Ἄν κατορθωθῇ, διὰ μηχανῆς, νὰ ἐλαττωθῇ ἡ τιμὴ κατὰ τὸ ἥμισυ, δὲν ἔπεται ἀναγκαιῶς ὅτι θὰ ἀγοράζωνται διπλάσιοι πῖλοι.

Θὰ εἴπωμεν, ἐν τῇ ὑποθέσει ταύτῃ, ὅτι μέρος τῆς ἐθνικῆς ἐργασίας ἐπαθε καὶ ἀπρακτεῖ; Ναι, κατὰ τὴν πρακτικὴν ἐκείνην ἀπόδειξιν· ὅχι, κατὰ τὴν ἐδικὴν μου διότι, ἂν καὶ κενεὶς πῖλος δὲν ἀγορασθῇ περισσότερον εἰς τὴν χώραν ἐκείνην, τὸ ποσὸν ὅλον τὸ διὰ ἡμερομισθία προσδιορισμένον θὰ ἦναι οὐδὲν ἥττον ἀκέραιον. Ὅτι, ἐξ αὐτοῦ ὀλιγώτερον θὰ χρησιμεύῃ εἰς τὴν πιλοποιητικὴν βιομηχανίαν θὰ ἦναι οἰκονομία, κέρδος τῶν ἀναλωτῶν ὄλων, καὶ θὰ χρησιμεύσῃ εἰς πληρωμὴν ἀφ' ἑνὸς τῆς ἄλλης ἐργασίας, ἢ τις θ' ἀντικαταστήσῃ τὴν ἕνεκα τῆς μηχανῆς περιττὴν εἰς τὴν πιλοποιάν, καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς

περαιτέρω ἀνάπτουσιν τῶν ἄλλων βιομηχανιῶν.

Καὶ οὕτω γίνεται. Ἐνθυμούμαι τὴν συνδρομὴν τῶν ἐφημερίδων 80 φράγκα· σήμερον εἶναι 48. Οἱ συνδρομηταὶ οἰκονομοῦσιν οὕτω 32 φράγκα. Δὲν εἶναι βέβαιον, ἢ καὶ δὲν εἶναι ἀναγκαῖον, ὅτι τὰ 32 ταῦτα φράγκα ἐξαιρουμένων νὰ πλουτίζωσι τὴν ἐφημεριδογραφικὴν βιομηχανίαν· ἀλλὰ τὸ βέβαιον καὶ ἀναγκαῖον εἶναι ὅτι, ἂν δὲν πλουτίζωσιν αὐτὴν, πλουτίζουσιν ἄλλην. Ὁ μὲν λαμβάνει πλείονας ἐφημερίδας διὰ τῆς οἰκονομίας τῶν 32 φράγκων, ὁ δὲ τρέφεται δι' αὐτῶν καλλήτερον, τρίτος ἐνδύεται εὐπρεπέστερον, ἄλλος κατοικεῖ ἀνετώτερον.

Οὕτως αἱ βιομηχαναί εἶναι ἀλληλέγγυοι. Σχηματίζουσι μέγα σύνολον, τὰ μέρη τοῦ ὁποίου κοινωνοῦσι διὰ μυστικῶν σωλήνων. Ὅτι οἰκονομεῖται ἐκ τῆς μιᾶς δαπανᾶται ὑπὲρ τῶν ἄλλων. Ἀνάγκη νὰ γείνη καταληπτὸν ὅτι ἡ οἰκονομία δὲν γίνεται ἐπὶ βλάβῃ τῆς ἐργασίας καὶ τῶν ἡμερομισθίων.

Ἐπιτελεῖται.

I. B.

Θεοδώρου Δε Χελιδράκη

ΤΑ ΦΥΤΑ ΤΟΥ ΑΤΤΙΚΟΥ ΠΕΔΙΟΥ

ὑπὸ Σπ. Μηλιαράκη.

Συγγραμ. 181 σελ. 707.

Λάχανα καὶ ἐδώδιμα χόρτα.

«Τὰ ἰδίως *λάχανα*, κοινῶς λαχανικά, διαιροῦνται ἐν Ἀττικῇ εἰς δύο σαφῶς διακεκριμένας κλάσεις, εἰς *χειμερινὰ* καὶ εἰς *θερινὰ λάχανα*, ὧν τὰ μὲν πρῶτα σπείρονται κατὰ τὸ ἔαρ ἢ τὸ θέρος καὶ πωλοῦνται κατὰ τὰ μέσα τοῦ Ὀκτωβρίου ἢ τὰς ἀρχὰς Νοεμβρίου, διαρκοῦντα καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα μέχρι τοῦ Ἀπριλίου ἢ τοῦ Μαΐου, τὰ δὲ θερινὰ σπείρονται τὸν Ἀπρίλιον καὶ τρώγονται ἀπὸ τῶν μέσων Ἰουνίου ἢ τῶν ἀρχῶν Ἰουλίου μέχρι τέλους τοῦ Σεπτεμβρίου. Ὅρισαντες δὲ τὸν χρόνον τῆς σπορᾶς καὶ πωλήσεως τῶν λαχάνων εἶχομεν, ὡς εἶκος, ὑπ' ὄψιν ἡμῶν μόνον τὴν ἀττικὴν λαχανοφυτείαν. Διότι ὅταν ἐκτίθενται ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηνῶν κερποὶ ἢ λάχανα δὲν ἔπεται, ὅτι καὶ τότε ὠρίμασεν, ἐπειδὴ αἱ ἀπαρχαὶ τῶν προϊόντων ἔρχονται ἐνταῦθα σχεδὸν πάσαι ἐξ ἄλλων χωρῶν, ἐνίοτε καὶ ἀπὸ πολλῶν μερακρυσμένων, ἰδίως δὲ ἐξ Αἰγίνης, Πόρου, Σύρου καὶ ἀπὸ τῆς Ἀλεξανδρείας αὐτῆς ἐξ Αἰγύπτου.

α) ΛΑΧΑΝΑ ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ

«*Κράμβη ἢ λαχανόδης* (κ. λάχανον). Ταύτης κηπεύονται ἐν Ἀττικῇ αἱ ἐξῆς ποικιλίαι· *Κρ. ἢ λαχ. κεφαλοειδής* (κ. μάππα), *Κρ. λαχ. ἢ σαβανδία* (κ. βέρση ἢ βέρτσολο), *Κρ. λαχ. ἢ βοτρυτῆς* (κ. κουνουπίδι), ἐξαιρέτου ποιότητος καὶ ὠραιότητος, *Κρ. ἢ κυανομέλαινα* (κ. κουνουπίδι μαῦρο), *Κρ. ἢ ἀσπαραγοειδής* (κ. παραπούλια), *Κρ. ἢ γογγυλοειδής* (κ. γουλιὰ ἢ γογγύλια). Ὅλα δὲ ταῦτα τὰ εἶδη σπείρονται τὸν Μαΐον,

μεταφυτεύονται κατὰ καιροῦς ἀπὸ τῶν μέσων Ἰουλίου καὶ διακοῦσιν ἔκτοτε ἀπὸ τῶν μέσων Ὀκτωβρίου δι' ὅλου τοῦ χειμῶνος.

«*Κρόμβη ἢ γογγύλη* (κ. βέβαις) φυτεύεται ἐπανειλημμένως ἀπὸ τῶν μέσων Ἰουλίου, πωλεῖται δὲ ἀπὸ τῶν μέσων Ὀκτωβρίου μέχρι Μαΐου.

«*Ραφανίς ἢ ἡμερος* (κ. ρεπάνι) εἶνε συνήθως εὐμεγέθης, ἐπιμήκης, λευκὴ ἢ ἐρυθρά. Σπανιωτέρα εἶνε ἢ ἔχουσα ῥίζαν στρογγύλην, μικράν. Φυτεύεται κατὰ πᾶσαν ὥραν τοῦ ἔτους ἀδιακρίτως, πλὴν ἐν καιρῷ τῶν μεγίστων καυμάτων τοῦ θέρους, διὸ καὶ πωλεῖται ἀπὸ τοῦ φθινοπώρου μέχρι τέλους τοῦ Μαΐου.

«*Σίραπυ τὸ μέλαρ* (κ. σινάπι), *Λεπίδιον τὸ ἡμερον* (κάρδαμον) καὶ *Εὔζωμον τὸ ἐδώδιμον* (κ. ῥόκα, ἀζούματα) εἰσὶ σταυρανθῆ, σπειρόμενα ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ Ἰουλίου κατ' ἐπανάληψιν καὶ διατηρούμενα ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ Ὀκτωβρίου καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα καὶ τὸ ἔαρ μέχρι Μαΐου.—Τρώγονται ὡς φυλλίδες (σαλάτα).

ΚΙΝΗΡΟΙΘΙΑ

«Ὁ *Θρίδαξ* εἰς δύο ποικιλίας κηπεύμενος ἐνταῦθα (*Θρίδαξ ὁ ἡμερος*, ποικιλία *ῥωμαϊκὴ*, κοινῶς μαρούλια καὶ *Θρ. ὁ ἡμ.*, ποικιλία *γερμανικὴ*, κοινῶς γερμανικὰ μαρούλια ἢ γεμμ. σαλάτα) σπείρεται ἐπανειλημμένως ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου καὶ Ὀκτωβρίου, τρώγεται δὲ ἀπὸ τὰς ἀρχὰς Ἰανουαρίου μέχρι τοῦ Μαΐου.

«*Κιχώριον ἢ σέρις* (κ. ἀντίδια) καὶ *Κιχ. τὸ ταρύνυλλον* (κ. ῥαδιόκια) σπείρεται κατὰ τὸ τέλος τοῦ Ἰουνίου, μεταφυτεύεται τὸν Σεπτέμβριον, φέρεται εἰς τὴν ἀγορὰν ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ Ὀκτωβρίου μετὰ τοῦ θρίδακος, ἐὰν δὲ σπαρῇ βραδύτερον διαρκεῖ μέχρι τοῦ ἔαρος.

ΣΚΙΑΔΙΑΝΘΗ

«*Ἄπιον τὸ βαρῦσμον* (κ. σέλινον). Τούτου ἐν χρήσει εἶνε ὁ μίσχος τῶν φύλλων καὶ αἱ βίξαι, ὡμαὶ ἢ ἔθρασμαίνετι ὡς φυλλίς, λάχανον κ.τ.λ. Γεωργεῖται τὸν Ἰανουάριον καὶ ἐκ δευτέρου τὸν Ἰούλιον, ἀπὸ δὲ τοῦ Ὀκτωβρίου εὐρίσκειται εἰς τὴν ἀγορὰν καθ' ὅλον τὸ λοιπὸν μέρος τοῦ ἔτους.

«*Σταφυλίτιος ὁ ἄγριος* (κ. κηρότα, δαφνιά καὶ χαδούτσι) σπείρεται κατὰ τὸ τέλος τοῦ Ἰουνίου, ἐκ νέου δὲ τὸν Μάρτιον. Ἐν χρήσει ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου μέχρι τοῦ Μαΐου.

ΛΑΦΙΑΘΙΑ (Salsolaceae)

«*Τεῦθλον τὸ κοινόν*, ποικιλία σικελικὴ, λευκοῖριξος (κ. σέσκλα ἢ σέσκουλα) καὶ ποικιλία πορφυροῖριξος (κ. κοκκινογούλιχ ἢ παντζάριχ), γεωργεῖται σχεδὸν καθ' ὅλον τὸ ἔτος καὶ πάντοτε εὐρίσκειται εἰς τὴν ἀγορὰν.

«*Σπανάκιον τὸ λαχανῶδες* (κ. σπανάκι) κηπεύεται ἀπὸ τοῦ μέσου Ἰουλίου μέχρι Ὀκτωβρίου ἐπανειλημμένως καὶ διαρκεῖ, ὅπως καὶ τὰ πλεῖστα χειμερινὰ λάχανα, ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου μέχρι τοῦ Μαΐου. Καὶ *Τετραγωνόκαρπος ὁ πλατύκαυλος* (*Tetragonia expansa*) θεραπύεται ὡς

ἔμμονον φυτὸν, ἀναπληρωτικὸν τοῦ σπανακίου.

ΚΟΛΟΒΑΝΘΗ

«*Πίσσον τὸ ἡμερον* (κ. ἀρακάς) καὶ *Πίσσον τὸ σακχαρῶδες* (κ. πιζέλια ζαχαράτα). Ἀμφότερα φυτεύονται ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ Ἰουλίου μέχρι τοῦ χειμῶνος ἐπανειλημμένως. Χλωρὰ ὄσπρια εὐρίσκονται ἀπὸ τοῦ τέλους Ὀκτωβρίου μέχρι τοῦ Μαΐου. Ταῦτ' ἑκτέον καὶ περὶ τοῦ ἐδώδιμου *Βικίου* (κ. κουκκίξ).

ΚΡΙΝΟΙΘΙΑ

«*Κρόμμυον τὸ πράσον* (κ. πράσα) καὶ *Κρ. τὸ ἡμερον* (κ. σκόροδον) μεταφυτεύονται ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου μέχρι Σεπτεμβρίου τρώγονται δὲ χλωρὰ ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου. Τὰ ξηρὰ σκόροδα ἐξάγονται τὸν Μάιον ἀπὸ τῆς γῆς.

«*Κρόμμυον τὸ κοινόν* (κ. κρομμύδι). Οἱ νεαροὶ βολβοὶ καὶ τὰ περιβολίδια (κοινῶς κοκκάρη) μεταφυτεύονται ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου μέχρι τοῦ Μαρτίου καὶ τρώγονται χλωρὰ καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα καὶ τὸ ἔαρ. Οἱ μεγάλοι δὲ καὶ εὐμεγέθεις βολβοὶ ἐξάγονται ἀπὸ τῆς γῆς μόλις κατὰ Ἰούνιον. Ἡ κρομμυοφυτεία εἰς τινὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος ἀσκειῖται πολὺ.

Β) ΛΑΧΑΝΑ ΘΕΡΙΝΑ

«Ἐνῶ τὰ χειμερινὰ λάχανα εἶνε ἐγγχώρια κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον τῆς τε μέσης καὶ βορείου Εὐρώπης, θεραπύονται δὲ καὶ αὐτόθι, τὰ θερινὰ λάχανα τῆς Ἀττικῆς, πλὴν τῶν κυάμων, φέρονται εἰς τὴν μεσημβρινὴν Εὐρώπην, ὃ δὲ ἐδώδιμος Ἡβίσκος ἰδίως εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἀνατολήν. Εἰς τὰ θερινὰ λάχανα ἀνήκουσι τὰ ἐξῆς εἶδη:

«*Ἡβίσκος ὁ ἐδώδιμος* (κ. μπάμυαις) σπείρεται περὶ τὰ μέσα Ἀπριλίου, ὅτε οὐδεὶς φόβος ἐπίκειται πάχνης ἢ νυκτερινοῦ ψύχους (ἢ ὅπως λέγουσιν οἱ κηπουροὶ: ὅταν φύγη τὸ χιόνι ἀπὸ τὰ βουνά). Περὶ τὰ μέσα δὲ τοῦ Ἰουλίου ἄρχονται νὰ πεπαίνωνται καὶ νὰ τρώγονται οἱ χλωροὶ αὐτῶν καρποί. Ἐν φυτὸν Ἡβίσκου φέρεται πολλοὺς καρπούς, ἀδιακόπως κατὰ μικρὸν πεπαινομένους, οὕτως ὥστε ἡ καρποφορία τοῦ Ἡβίσκου, ὅπως καὶ ὅλων τῶν θερινῶν λαχάνων, διαρκεῖ ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ Ἰουλίου μέχρι τοῦ τέλους τοῦ Σεπτεμβρίου ἢ τῶν μέσων τοῦ Ὀκτωβρίου.

«*Φασόλιος ὁ μακρόκαρπος καὶ Δόλιχος ὁ μελανόφθαλμος* (κ. φασούλια καὶ φασουλάκια) κηπεύονται ἐπίσης κατὰ τὰ μέσα τοῦ Ἀπριλίου, κατὰ δὲ τὸ τέλος τοῦ Ἰουνίου ἔρχονται εἰς τὴν ἀγορὰν οἱ πράσινοι φασόλιοι: οἱ τοῦ δολίχου ὀψιαιτέρον.

«*Λυκοπέρισκον τὸ ἐδώδιμον* (κ. ντομάτα), *Στρώχος ὁ ἐδώδιμος* (μελιτζάνα) καὶ *Καυκὸν τὸ εἰήσιον* (κ. πιπεριά), τὰ τρία ταῦτα πολυζήτητα καὶ πολυγεώγητα στρυχνειδῆ, σπείρονται κατὰ τὰ μέσα Δεκεμβρίου (περὶ τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, 6/18 Δεκεμβρίου, ἐν γάστραις

ἡ κιβωτίους, εἰς θέσεις εὐσκεπεῖς καὶ εὐηλίους, τὰ δὲ νέα φυτὰ μεταφυτεύονται ὅταν παρέλθῃ ὅλως τὸ ψυχρὸν καὶ ὁ οὐρανὸς κλιθεῖται, δηλ. περὶ τὰ μέσα Ἀπριλίου. Περὶ τὰ μέσα Ἰουλίου ἔρχονται εἰς τὴν ἀγορὰν οἱ πρῶτοι ἐδώδιμοι καρποί.

«*Στρώγχιος ὁ κοινὸς* ἢ τὰ γαιώμηλα, περὶ ὧν καὶ ἀνωτέρω περὶ ἐν τοῖς κυρίως γαιωργουμένοις φυτοῖς ἐγένετο λόγος, θεραπεύονται ἐνίοτε καὶ ἐν μικρῷ ἐν τοῖς λαχανοκήποις.

«*Ηλιανθος ὁ κοινὸς* ἢ τὰ κολοκάσιχα (κ. κολοκάσιχα) εἶνε φυτὸν χρόνιον, γεννῶν κονδύλους, κατὰ τὸ θέρος καὶ τὸ φθινόπωρον ἐξαχόμενους ἐκ τῆς γῆς καὶ τρωξίμους ὡς τὰ γαιώμηλα.

«*Κυνάρα ὁ σκόλυμος καὶ Κυν.* ἢ ἀκαρθώδης (κ. ἀγκυράρα). Εἰς τὸ πρῶτον εἶδος, τὸ μάλλον συχνότερον καὶ ἀξιολογότερον, τὰ λέπια τῆς κερκλικῆς ἀνήθησός εἶναι ὑποστρόγγυλα καὶ σχεδὸν ἄνευ ἀκάνθης, εἰς δὲ τὸ δεύτερον ἀποξυσμένα κατὰ τὸ ἄκρον αὐτῶν καὶ μικράκανθα. Αἱ κυνάραι πολλαπλασιάζονται διὰ σπερμάτων ἢ παρασπιδίων (ἐκ τῶν παρασπιδίων τοῦ ριζώματος). Σπείρονται τὸν Ἰούλιον αἱ δὲ παρασπιδεὶς κατὰ τὰ μέσα Ὀκτωβρίου μετὰ τὰς πρῶτας βροχάς. Αἱ πρῶτοι κυνάραι (μικρότερον τι εἶδος) φέρονται εἰς τὴν ἀγορὰν τὸν Δεκέμβριον καὶ Ἰανουάριον. Ὁ κύριος ὅμως χρόνος τῆς κυνάρας ἐν Ἀπτικῇ εἶνε ὁ Φεβρουάριος μέχρι τοῦ Μαΐου.

«*Πέπων ὁ κοινός* καὶ ὁ ἡμερος (ὁ ὑδροπέπων καὶ τὸ πεπόνιον) ἀνήκουσι μὲν εἰς τὰ θερινὰ λάχανα, ἀλλ' ἐπειδὴ κατωτέρω ἀφιερῶμεν ἴδιον κεφάλαιον περὶ τῶν σικυειδῶν ἐκεῖ θέλομεν κάμει περὶ αὐτῶν λόγον.

«*Ἀνδράκη* ἢ λαρινώδης, ποικιλ. ἡμερος, (ἀνδράκη ἢ γλυστρίδα). Εὐχρηστεῖ ὡς κυρίως φυλλῆς (σαλάτα) μετὰ τῶν σικύων καὶ τοῦ λυκοπερσίου. Σπείρεται ἐπανειλημμένως ἀπὸ τῆς ἀρχῆς Μαΐου, οὕτως ὥστε διατρεφεῖται ἀπὸ τοῦ μέσου Μαΐου μέχρι τοῦ Νοεμβρίου.

«*Προσθήκης* δίκην καταλέγομεν εἰς τὰ λάχανα καὶ τὰ ἀρωματικά. *Λάχανα τοῦ μαγειρείου*, τὰ μὴ ἐλλείποντα ἀπ' οὐδενὸς κήπου, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων δὲ παρεμβλαλλόμενα ὡς ἀρώματα ἐν πολλοῖς φαγητοῖς, ἰδίως νηστισίμοις, πρὸς εὐγευστίαν, πολὺ δὲ ἀγαπώμενα ὡς ἐκ τῆς ὀσμῆς. Τὰ πλείστα τούτων ἀνήκουσι εἰς τὴν οἰογένειαν τῶν χειλανθῶν. Τὴν πρῶτην δὲ θέσιν κατέχει Ὁκτωβρίου τὸ βασιλικόν (κ. βασιλικός). Τὸ φυτὸν τοῦτο εἶνε ἐθνικὸν σχεδὸν φυτὸν τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων, οὐ μόνον δὲ κηπεύεται ἔφθονον ἐν τοῖς κήποις, ἀλλὰ καὶ ἐν ἀγείοις. Ἀπ' οὐδεμιᾶς οἰκίας ἐλλείπει κατὰ τὸ θέρος, θεραπεύεται δὲ ἐπιμελῶς ἐν ἀγείοις ἰδίως ὑπὸ τῶν γυναικῶν. Ὑπάρχει δὲ γενικὸν ἔθος ἐν ταῦθα ἀναχωροῦντος τοῦ ξένου ἢ φίλου ἀπὸ τῆς οἰκίας μετὰ ἐπίσκεψιν, νὰ δίδηται εἰς αὐ-

τὸν κλαδίσκος Βασιλικῶν, ἢ τούτου ἐλλείποντος, Ἡδυσμῶν, Μελίσσης, Πυρέθρου τῆς ἀθανασίας (κ. καρυφυλλῶν) κ.τ.λ.

«*Τοῦ ὠκίμου κηπεύεται ἰδίως πλατύφυλλος* τις ποικιλία (ὁ πλατύφυλλος βας.) καὶ *μικρόφυλλος* (κ. μικρόφυλλος βας.) Τοῦ πρώτου τὰ φύλλα εἶνε τόσῳ μεγάλα, ὥστε εἶνε χρήσιμα ὡς ἀρωματικὸν περιεπίλημα τῶν βλωμῶν τοῦ κρέατος¹ (κ. ντομαδάων). Ἀγαπητότερος διὰ τὴν ἐν ἀγείοις θεραπείαν εἶνε ὁ μικρόφυλλος, οὕτινος τέμνοντες τοὺς ἀνοσφύρους ἀκρεμόνας, μεταβάλλουσιν εἰς στρογγύλλην καὶ πυκνόφυλλον τὴν κόμην.

«Ὁ βασιλικὸς εἶνε φυτὸν θερινόν, σπειρόμενον τὸν Ἀπρίλιον² καὶ μεταφυτευόμενον ἀπὸ τοῦ Μαΐου μέχρι τοῦ Ἰουλίου. Πλὴν τοῦ ὠκίμου μνημονεύομεν ἐκ τῶν χειλανθῶν: Ἡδυσμῶν τοῦ πιπερώδους (κ. δ'υσμῶν), συνήθους συνεμβλαλομένου τῆς φυλλίδος καὶ τῶν λαχάνων, *Μελίσσης* τῆς κηπαίας (κ. μελισσοκόρτου) ἀμφοτέρων φυτῶν διαρκῶν, *Διβαρωτίδος τῆς ἰατρικῆς* (κ. δένδρον διβάνου), ἀγαπητοῦ ἀρώματος τοῦ ἐψητοῦ κρέατος, τῶν τηγανιτῶν ἰχθύων κ.τ.τ., Ὀριγάνου τοῦ σαμψύχου (κ. μακτζουράνης), Ἐλελισβάκου τοῦ ἰατρικοῦ (κ. φλασκομηλέας) καὶ Τιγρόν τοῦ ἰατρικοῦ (κ. λεβάντας), ὅλων φυτῶν ἡμιθάμνων.

«Εἰς τὰ ἀρωματικὰ λάχανα ἀνήκουσι καὶ τὰ ἐξῆς συνήθως θεραπευόμενα.

ΣΚΙΑΣΙΑΝΘΗ

«*Πετροσέλιον* τὸ ἡμερον (κ. μαϊντανός καὶ μακεδονίσι), *Μάραθρον* τὸ ἰατρικόν (κ. μάραθρον) καὶ Ἀρηθρον τὸ κοινόν (κ. ἕνηθρον).

ΣΥΝΘΕΤΑ

«*Πύρεθρον* ἢ ἀθαρασία (κ. κόστος καὶ καρυφυλλῆ), Ἀψίνθιον τὸ δειδροειδές (κ. ἀψιφήρ ἢ ἀψιθιά), τέλος *Πήγαρον* τὸ βαρῦσομον (κ. ἀπήγανος).

¹Επιτετατὸ τέλος.

Μία κατὰ τὸν Β' πρό Χριστοῦ αἰῶνα

ΕΘΝΙΚΗ ΕΝ ΔΕΥΚΑΔΙ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ

Παλαιὰ καὶ νέα

Φίλιππος ὁ Δημητρίου, βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, περὶ τὰ τέλη τῆς δευτέρας πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος συνέλαβε τὴν ἰδέαν τῆς πανελληνίου ἐνότητος, ὡς ὁ προκάτοχος αὐτοῦ Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας τὴν ἰδέαν τῆς Ἑλληνικῆς παντοκρατορίας. Ἀλλ' οὐτε ὁ Φίλιππος ἦτο Ἀλέξανδρος, οὐτε αἱ περιστάσεις ἦσαν πλέον αἱ αὐταί. Ἐνθερμος ὁπαδὸς τῆς μεγάλης ἐθνικῆς

1. Πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν μεταχειρίζονται καὶ τὰ νεαρὰ καὶ τρυφερὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου (ἀμπελόφυλλα), ἅτινα δίδουσιν εἰς τὸ φαγητὸν ἠδυσμῶνα καὶ ὑπόζυνον γεῦσιν.

2. Ὁ βασιλικὸς σπείρεται συνήθως ἰδίως τὴν 9 Μαρτίου, κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν ἁγίων Σαράντων (τῶν ἐν Σεβαστείᾳ 40 μαρτύρων). Διὰ τὴν Ἀπτικὴν ὁμοίως ἢ ὅρα αὕτη πρὸς σπορὰν τοῦ ὠκίμου εἶνε πολὺ πρῶτος, τοῦλάχιστον ἐπὶ τῶν ὑπαίθριων τόπων.